

Παρατηρήσεις στο σχέδιο νόμου για την ελευθερία συναθροίσεων

Το σχέδιο νόμου είναι κατά βάση προσανατολισμένο στον αντίστοιχο γερμανικό νόμο, με ηπιότερες πάντως ρυθμίσεις.

Σε σχέση με τις ρυθμίσεις του παρατηρώ λοιπόν τα ακόλουθα:

A) Καθιερώνει την υποχρέωση δήλωσης της συγκέντρωσης 48 ώρες πριν τη διοργάνωσή της. Η υποχρέωση δήλωσης δεν έχει το χαρακτήρα έγκρισης της συγκέντρωσης, αλλά αποβλέπει απλά στη γνωστοποίησή της για τη λήψη μέτρων που θα αποτρέψουν δυσμενείς επιπτώσεις από τη συγκέντρωσή της. Από τα παραπάνω δεν συνάγεται – ρητώς τουλάχιστον - ότι απαγορεύονται οι αυθόρμητες συναθροίσεις. Το σχέδιο εξάλλου στα άρθρα 6 και 7 δεν κηρύσσει αυτομάτως παράνομη τη συνάθροιση για την οποία δεν έχει προηγηθεί η προηγούμενη δήλωση.

B) Καθιερώνονται στο άρθρο 2 ο διοργανωτής και επικεφαλής της συγκέντρωσης. Θεσπίζονται ορισμένες υποχρεώσεις τους. Ωστόσο δεν προβλέπονται κυρώσεις σε βάρος τους αν τυχόν παραβιάσουν κάποια από τις υποχρεώσεις τους σχετικά με το σύνολο της συγκεντρώσεως. Τούτο καθιστά ατελή την πρόβλεψη των υποχρεώσεων.

Γ) Από τις πιο σημαντικές διατάξεις είναι αυτές του άρθρου 6 που αποβλέπουν στην αντιμετώπιση του πλέον προβληματικού φαινομένου να κλείνονται οι δρόμοι και να διαταράσσεται η κοινωνικοοικονομική ζωή, χωρίς μάλιστα τούτο να δικαιολογείται από τις ανάγκες της συγκέντρωσης. Το σχέδιο νόμου έχει έναν ελαστικό ορισμό της κοινωνικοοικονομικής ζωής.

Δ) Εξάλλου, οι ποινικές κυρώσεις του άρθρου 10 δεν είναι επαρκώς επεξεργασμένες. Έτσι, στο άρθρο 10 παρ. 1 εδ. β τιμωρείται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών και χρηματική ποινή όποιος αδιακρίτως δεν τηρεί τους γενικούς όρους του άρθρου 4. Το άρθρο 4, όμως, δεν προσφέρεται, τουλάχιστον στη μεγαλύτερή του έκταση, για την περιγραφή ποινικών αδικημάτων. Είναι προφανές ότι ουσιαστικά δεν έχει γίνει καμία προσπάθεια για προσδιορισμό των πράξεων που θα πρέπει να ποινικοποιηθούν. Γενικά θα πρέπει να αποφεύγονται κατά το

δυνατόν διατάξεις που θα προϋπέθεταν μία μαζική δίωξη. Γι' αυτό το λόγο στη Γερμανία σε περίπτωση μη τήρησης ορισμένων όρων την ευθύνη απορροφά αυτός που έχει οριστεί υπεύθυνος για τη συγκέντρωση. Οι περισσότερες εξάλλου από τις περιπτώσεις του άρθρου 4 αντιμετωπίζονται στη Γερμανία με πρόστιμο. Νομίζω ότι ορισμένες θα μπορούσαν να διατηρηθούν ως ελαφρότερα πλημμελήματα (αρμοδιότητας μονομελούς) και άλλες ως πταίσματα.

Βελτίωση χρειάζεται και η παρ. 2 του άρθρου 10. Ενδεχομένως, θα πρέπει να διακριθούν μεταξύ τους οι περιπτώσεις. Έτσι λ.χ. όπως είναι η διάταξη τιμωρείται αυστηρότερα η δυνητική πρόκληση κινδύνου φθοράς ξένων πραγμάτων από ότι η ίδια η φθορά. Δεν είναι εξάλλου από τι περιπτώσεις που συνιθίζεται η παράλληλη επιβολή χρηματικής ποινής..

Ε) Όσον αφορά την απαγόρευση σε ακτίνα 100 μ από τη Βουλή (4 παρ. 3). Η ακτίνα των 100 μ. μπορεί να συμπεριλάβει σημαντικούς δρόμους και θα έθιγε αδικαιολόγητα το δικαίωμα. Με δεδομένο ότι η Βουλή έχει ένα μεγάλο περίβολο θα αρκούσε νομίζω η απαγόρευση στο μέρος της Βασ. Σοφίας που βρίσκεται εμπρός από τη Βουλή, ώστε να διασφαλίζεται η πρόσβαση σε αυτή βουλευτών και λοιπών.